

EL METGE DE GAZA

Per
Ignasi García

A partir de fets reals i de poemes dels escriptors siris Nizar Qabbani
i Alí Ahmad Said Esber ("Adonis"), i del l'escriptor palestí Refaat
Alareer

*"Qui vol fer alguna cosa troba una manera,
qui no vol fer-la troba una excusa"*

Proverbi àrab

PERSONATGES

Tarik

Raisa

Periodista

Hussein

Voluntari

Soldat israelià

ACTE I

Un metge, TARIK, està preparant la seva consulta per rebre als primers pacients. Sentim el soroll d'avions que s'acosten. TARIK es queda immòbil, espantat. Els avions passen de llarg i als pocs segons se senten explosions llunyanes. Entra una infermera, RAISA.

RAISA (espantada)- Doctor, ho ha sentit?

TARIK- Sí. Els avions tornen a bombardejar la ciutat.

RAISA- Creu que és prudent visitar avui als pacients?

TARIK- Raisa, si nosaltres no els visitem, ningú ho farà. Aquí, a Gaza, nosaltres hem de ser els primers a donar la cara per la nostra gent.

(Pausa)

RAISA- Té raó, sóc una covarda.

TARIK- No, no ho ets. En tots aquests mesos de setge, amb l'exèrcit israelià bombardejant-nos per terra i aire, i obligant la gent a evacuacions forçoses, tu no m'has fallat ni un sol dia.

RAISA- Però tinc moltíssima por, doctor.

TARIK- Jo també, o et penses que no?

RAISA- De debò? Vostè també té por?

TARIK- És clar. Però un ha de vèncer les seves pors. I més quan saps que hi ha gent que et necessita. I deixa de dir-me "doctor" i de parlar-me de vostè, diga'm Tarik i tracta'm de "tu", quantes vegades t'ho he de dir?

RAISA- D'acord, doctor.

TARIK- Tarik.

RAISA- Això, Tarik.

TARIK- Estàs més tranquil·la?

RAISA- Sí. Parlar amb vostè sempre em tranquil·litza. Una mica. Bé... bastant.

TARIK- Fes passar al primer pacient.

RAISA- Abans hi ha algú que voldria conèixer-lo.... (rectifica) coneixe't. Està aquí fora esperant.

TARIK- Qui és?

RAISA- Una periodista europea. Està cobrint la invasió, des que va començar.

TARIK- Doncs s'està jugant la pell, deu tenir moltes ganes d'explicar en el seu diari el que està passant a Gaza. O en el que en queda.

RAISA-La faig passar?

TARIK- Per què vol entrevistar-me?

RAISA- Vol conèixer l'opinió d'un metge sobre la situació.

TARIK- No li hauràs explicat res dels poemes que tinc publicats, oi?

RAISA (apurada)- No, no, què va. La faig passar o no?

TARIK- Sí, fes-la passar.

(RAISA surt. Se sent passar un avió, se senten ràfegues de metralladora llunyanes i finalment una explosió llunyana. Entra RAISA, seguida per la PERIODISTA -porta un peto amb la indicació "International Press"-)

RAISA (espantada)- Caram, aquesta ha caigut més a prop! (Al seu acompanyant) Passi. Li presento el doctor Tarik.

PERIODISTA- Encantada. Jo sóc la Deborah Blanchett, treballo per a l'Agència Europea de Notícies.

TARIK- Encantat. Gràcies per explicar al món el que està passant aquí.

PERIODISTA- I el que gent com vostè fa. Té mèrit que encara hi hagi metges que vulguin atendre els seus pacients, tot i els bombardejos.

TARIK- Sóc metge, la meva obligació és atendre malalts i ferits. Malgrat que aquests mateixos bombardejos dels què vostè parla destrueixin els nostres equips hospitalaris. No sóc cap heroi.

PERIODISTA- Sí que ho és. I a més de metge, és vostè poeta.

TARIK- Com ho sap?

PERIODISTA- La seva infermera m'ho va dir. Ahir, quan vaig contactar amb ella per parlar amb vostè, va tenir l'amabilitat de proporcionar-me un dels seus llibres de poemes.

(Li mostra el llibre. TARIK, desconcertat, mira a RAISA)

TARIK- Però si abans m'has dit que no li havies comentat res dels meus poemes...

RAISA- Bé... potser sí que li vaig comentar... una miqueta. Li... Et molesta?

TARIK- No sé què dir...

PERIODISTA- Els he estat llegint i n'hi ha un que m'ha impressionat molt. És aquest (llegeix):

"No hi ha camí cap a casa meva,
els carrers són cementiris.

Vaig dir: "Aquest és el camí de casa meva "
i algú va respondre: "No.

No passaràs", i em va apuntar amb el fusell...

No hi fa res, tinc amics a tots els barris,

i totes les cases del món.
Camins de sang.
Carrers, camions per a soldats i gent...
Ombres, homes i dones...

(TARIK la interromp i segueix recitant la continuació del poema)

TARIK- "bombes carregades de pregàries,
de fidels i d'heretges,
un ferro que supura ferro
i es dessagna en carn,
camps melangiosos de blat,
herba i hortolans.
Una flor va seduir al vent
perquè portés el seu perfum.
Ahir va morir. "

(Silenci)

PERIODISTA- És molt trist.

TARIK- És aquesta massacre. Jo la toco tots els dies i l'oloro en la sang i la pólvora que els pacients porten a la meva consulta. De quina altra cosa podria escriure? Què dolorós és ara el llenguatge! El meu germà va desaparèixer sota la runa. El meu pare es va tornar boig. De què vol que escrigui? La veritat és el pa dels poetes. I aquí la veritat és la mort. Però jo ja no puc escriure. De vegades busco un nom, alguna cosa que nomenar. I tot és innombrable. Aquesta és una època cega, una Història en ruïnes. A Gaza la Història ha estat decapitada.

(Silenci)

RAISA- Faig passar al primer pacient?

TARIK- Sí. Li importa si passo visita mentre parlem?

PERIODISTA- En absolut, així veig la seva tasca i recullo testimonis en primera persona.

(Entra RAISA amb un nen, HUSSEIN, que té el cap embenat)

TARIK- Passa, Hussein, com et trobes avui?

HUSSEIN- Millor. Ja no em fa mal el cap però encara em marejo una mica.

TARIK- És normal, són efectes del traumatisme que vas patir. Et prens els medicaments que et vaig donar?

HUSSEIN- Sí.

TARIK- Té, un caramel. (L'hi dóna) No l'hi diguis a ningú, eh? Que cada vegada són més difícils de trobar. Igual que els medicaments que et vaig donar. Anem a veure com estan les cremades de l'esquena. Aixeca't la camisa.

(HUSSEIN s'aixeca la part de darrere de la camisa per mostrar l'esquena -el públic no li veu l'esquena-. TARIK i RAISA contemplen la ferida sense aprensió. La PERIODISTA, en canvi, es queda impressionada)

PERIODISTA- Déu meu! Què li va passar?

TARIK- Estava jugant amb els seus amics al carrer i va caure una bomba.

RAISA- Però ell va tenir sort, almenys pot explicar-ho. Els amics amb els que jugava, no.

TARIK- Diuen que només ataquen a terroristes, però el seu objectiu és sembrar el terror i la mort. I ho estan aconseguint. Pinces, cotó i desinfectant, Raisa.

(RAISA li dóna cotó, pinces i desinfectant a TARIK, que comença a desinfectar la ferida. De sobte se sent el soroll d'un avió acostant-se. HUSSEIN, espantat, es baixa la camisa i s'amaga sota la taula. Crida espantat.)

RAISA- Tranquil, Hussein, passarà de llarg.

HUSSEIN (terroritzat)- No vull més bombes!

TARIK- Tranquil, nosaltres et protegirem.

(L'avió passa de llarg)

RAISA- Ho veus? Ha passat de llarg.

(Pausa. Finalment HUSSEIN surt del seu amagatall)

HUSSEIN (encara espantat)- Tant de bo em pogués anar amb el meu tiet a Europa! Segur que allà sí que ens aprecien!

TARIK- Si de debò ens apreciessin no permetrien que ens passés això, Hussein. Ja ho haurien aturat.

RAISA- És veritat. No saben els teus pares que els governs d'Europa han pagat diners a Turquia perquè no ens deixin arribar a les seves fronteres?

TARIK- I per anar a Europa des de Síria cal passar per força per Turquia.

HUSSEIN- No és veritat! A Europa sí ens volen! Els meus pares diuen que allà hi ha molts drets i molta justícia! Me'n vaig, no vull escoltar més mentides!

(HUSSEIN surt corrent)

TARIK- Hussein! Espera! Encara no he acabat de curar-te la ferida!

RAISA- Surto a buscar-lo, a veure si l'enxampo.

(RAISA surt corrent)

PERIODISTA- Pobre noi... Està desesperat.

TARIK- Palestina... i en concret la Franja de Gaza, no sempre ha estat així. Hi va haver un temps en què aquí érem optimistes i li cantàvem al futur:

"Abraço l'era que s'acosta i camino,
rebel, amb posat de capità,
perfilant el meu país.
Pugeu als seus cims més alts,
baixeu a les seves profunditats,
no trobareu por ni cadenes.
És com si l'ocell fos branca
i la terra un nen"

PERIODISTA- No va tenir problemes per escriure els seus poemes?

TARIK- Vaig aprendre a dir les coses de manera diferent, amagant el significat. L'escriptor al meu país parla totes les llengües del món menys l'àrab: tenim una llengua temerosa a la que se li han tapat els forats de la llibertat. Als països d'Occident, amiga meva, el poeta neix lliure com els peixos al mar. Aquí... el poeta neix dins un sac de pols, canta a reis fets de pols, a cavalls de pols... És un miracle que aconseguim plantar flors entre setge i setge.

(Mentre TARIK parla, entra RAISA i es queda escoltant. Ni TARIK ni la PERIODISTA s'adonen de la seva presència).

PERIODISTA- Però malgrat tot vostè va seguir escrivint coses molt arriscades, com el que diu aquí (llegeix el llibre):

"No pensis mai: el llum està vermell,
no parlis amb ningú: el llum està vermell,
l'intel·lecte és odiós, repugnant, menyspreable...
Segueix clandestí,
i no revelis les teves decisions ni a les mosques,
segueix analfabet,
no llegeixis llibres de crítica ni de filosofia:
a l'alba, els teus visitants
s'hauran infiltrat, com el corc,
a tots els prestatges de la biblioteca.
Segueix al teu barril ple d'escombraries,
segueix penjat per la veu fins al dia del Judici,
segueix penjat per l'intel·lecte fins al dia del Judici;
segueix dins el teu cau per no veure
el rostre d'aquesta nació violada."

TARIK- Sí. Jo ho vaig escriure.

PERIODISTA- No és molt arriscat? Per què s'obstina a escriure aquestes coses?

RAISA (descobrint-se)- Perquè si la seva poesia no té ressò en els qui escorxen als pobles, no és la seva poesia.

TARIK- Raisia! Quan has arribat?

RAISA- Perdona, Tarik, no he pogut portar-te el Hussein. Ha sortit corrent al carrer i s'ha esfumat entre la runa.

TARIK- Què hi farem... Sort que la ferida gairebé ja ha cicatritzat.
(mira la Raisia) De debò penses això de la meva poesia?

RAISA- Sí.

(Es miren i somriuen. De sobte se sent soroll d'avions i explosions properes).

PERIODISTA- L'aviació! Aquestes bombes estan caient molt a prop d'aquí!

RAISA-Hem d'anar-nos-en, Tarik, aquí estem en perill!

TARIK- No puc, aquest bombardeig provocarà molts ferits, hauré d'atendre'ls!

PERIODISTA- És una bogeria! Poden bombardejar l'hospital!

TARIK- No puc deixar la meva gent abandonada a la seva sort!

(La PERIODISTA surt corrent)

RAISA- Aleshores jo també em quedo amb tu.

TARIK- No, vés-te'n, amaga't fins que passi el bombardeig. I després surt al carrer i fes que em portin els ferits.

RAISA - No vull deixar-te sol...

(TARIK li agafa les mans)

TARIK- Raisia, ets una bona infermera, la millor que he tingut mai. I una gran persona. Si de debò vols ajudar-me, saps que el que et proposo és el millor.

(Es miren. RAISA calla. Entra la PERIODISTA corrent).

PERIODISTA- Hem de sortir d'aquí, aquest lloc no és segur, estan desallotjant l'hospital!

TARIK- Emporti-se-la. I poseu-vos fora de perill.

RAISA (mentre la Periodista se l'emporta)- Si us plau, promet-me que aniràs amb compte!

TARIK- T'ho prometo.

(RAISA i la PERIODISTA surten. Pausa.)

TARIK (tristíssim):

"En un instant llegeixo les generacions,
en un cadàver reconec milers de cadàvers.
M'enfonsen els abismes de l'absurd.
Si he de morir,
Has de viure
Per explicar la meva història
Vendre les meves coses
Comprar un tros de roba
(que sigui blanc amb una cua llarga).
Perquè un nen, en algun lloc d'aquest país,
Mentre mira el cel als ulls
Esperant el seu pare que se'n va anar en flames
I no es va acomiadar de ningú,
ni tan sols d'ell mateix,
vegi l'estel, el meu estel que tu vas fer, volant amunt
i pensi per un moment que hi ha un àngel allà
portant de tornada a l'amor.
Si he de morir
Deixa que porti esperança
Deixa que sigui un conte"

(Mentre recita, se sent el xiulet d'una bomba que cau. TARIK sembla no adonar-se'n. FOSC. Se sent una gran explosió)

FI DE L'ACTE I

ENTREACTE

A les fosques, sobre un fons sonor que simula el vent del desert, se sent una gravació on TARIK recita, amb efectes de ressò, el següent:

TARIK: "El meu cos s'escapa,
el meu rostre no surt al mirall,
La meva sang fuig de les artèries.
Serà perquè no veig transportar
els meus somnis cap a la llum?
Què és això que en una riallada s'eleva
dels meus membres inerts?
Sóc éssers múltiples que es pregunten:
"Qui ets", "D'on vén?"
Tant de bo pogués fugir de la meva pell
sense saber qui he estat ni qui seré.
Però se'm va concedir ser esquinçat,
ser escampat en un bosc de foc
per il·luminar el camí."

ACTE II

Un VOLUNTARI d'UNRWA mira cap a l'horitzó amb uns prismàtics. Arriba la PERIODISTA, porta posat el peto on diu "International Press". Mira el VOLUNTARI amb curiositat.

PERIODISTA- Disculpi, em dic Deborah Blanchett, treballo per a l'Agència Europea de Notícies. Em pot dir què està fent?

VOLUNTARI- Observo aquell grup de refugiats palestins que es veu allà, lluny. Venen del Nord de Gaza, es traslladen aquí, al Sud, per ordre del govern israelí. Per fugir dels bombardejos. *(Li ofereix els prismàtics)* Vol mirar?

PERIODISTA- No, gràcies. Jo també vinc del Nord de Gaza. Qui gestiona aquest camp de refugiats?

VOLUNTARI- L'UNRWA. L'Organisme d'Ajuda de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina al Pròxim Orient. El govern israelià no ens té molta simpatia. Diu que encobrim els terroristes.

(Mentre parlen arriba l'espectre de TARIK, amb un vestuari diferent al de l'Acte I. Es mou entre ells però no el veuen).

PERIODISTA-Estan arribant molts refugiats del Nord?

VOLUNTARI. Sí. Massa. Com ens han tallat els suministres no podem fer-nos càrrec de tots com hauria de ser.

PERIODISTA- Ja ho sé. Els israelians juguen amb la seva gana. L'han convertit en un arma de guerra.

VOLUNTARI- Ha estat molt de temps al Nord de la Franja? Ho dic perquè als israelians no els fa molta gràcia que allà hi hagi periodistas.

PERIODISTA- Sí hi he estat. En un dels hospitals vaig conèixer un metge excepcional, també era poeta. Però hi va haver un bombardeig i li vaig perdre la pista, no sé què se'n va fer. Tant de bo hagi sobreviscut.

TARIK- No, Deborah. Ara només sóc un espectre que vaga per un desert desconegut i acampa en una calavera.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI ni el veuen ni el senten)

PERIODISTA- De vegades sento com si estigués al meu costat, recitant-me els seus poemes, parlant-me de Palestina i de la seva gent.

TARIK- Perquè el que vaig escriure encara em permet seguir existint en aquest món. M'alegro que encara siguis aquí, explicant a les notícies la història de la meva gent.

(La PERIODISTA i el VOLUNTARI ni el veuen ni el senten. De sobte el VOLUNTARI veu alguna cosa a través dels prismàtics que crida la seva atenció)

VOLUNTARI- Camions! Veig com s'apropen per la carretera! Avancen entre els refugiats! Això vol dir que els han deixat pasar des del pas fronterer de Rafah.

PERIODISTA *(fa visera amb la mà i mira en la mateixa direcció)*- Quants?

VOLUNTARI- Molt pocs. Això no servirà per solucionar els nostres problemes. I ells ho saben. Tots ho saben. Vaig a rebre'ls i a ajudar-los a descarregar.

(El VOLUNTARI surt.)

PERIODISTA- Espera! Vaig amb tu. Crec que he reconegut algú entre els refugiats que s'apropen.

(La PERIODISTA surt darrera d'ell. TARIK resta sol a escena. Pausa).

TARIK- Sé com heu de sentir-vos, pobres compatriotes meus. Tota la certesa que havíeu viscut s'esvaeix. Totes les torxes dels vostres desitjos s'esvaeixen. Tot el que hi havia entre vosaltres i l'existència lluminosa, en aquest exili s'esvaeix. Intenteu començar des del principi. Camina errant, amic meu. Veuràs una imatge desconeguda del teu rostre; veuràs la teva roba sobre un cos que ja no és el teu. Perquè no et reconeixeràs. Ni reconeixeràs el món on vius.

(La PERIODISTA torna, ajudant a dos refugiats que venen extenuats i plens de pols: són RAISA i HUSSEIN, però amb robes molt gastades i estripades. HUSSEIN porta una petita motxilla.)

PERIODISTA- Encara no em puc creure que sigueu vosaltres!

TARIK (sorprès)- Raisa! Hussein!

(Els altres personatges ni el veuen ni el senten)

RAISA (exhausta)- Per fi! Ha estat horrible, ens pensàvem que no ho explicaríem! Però ja som aquí!

HUSSEIN- Què bé! Estem salvats! Aquí ens cuidaran!

(HUSSEIN abraça RAISA)

RAISA- Tant de bo, Hussein. Tant de bo... *(a la PERIODISTA, en veu baixa perquè no ho escolti HUSSEIN)* He sentit que els israelians estan bombardejant camps de refugiats. És veritat?

PERIODISTA- Per desgracia sí. Però... Com heu acabat aquí els dos junts?

RAISA- El Hussein i jo vam sobreviure al bombardeig. Però la seva família, no.

PERIODISTA- Quin horror...

RAISA- Em vaig fer càrrec d'ell i vaig decidir que havíem de fugir d'aquell infern.

PERIODISTA- I el Tarik?

RAISA- Va morir. Van bombardejar l'hospital.

(RAISA plora)

PERIODISTA (molt afectada)- No... No és possible.

RAISA- Tinc aquí el seu llibre de poemes.

(El treu d'entre la seva roba i el mostra)

RAISA- L'he conservat tot el viatge. És l'única cosa que em queda de Tarik.

(Abraça el llibre contra el seu pit. Pausa)

PERIODISTA- Estaves enamorada d'ell, oi?

(RAISA no respon)

TARIK (sorrès)- Per què calles, Raisa? És que és veritat, estaves enamorada de mi?

PERIODISTA- No passa res si dius la veritat. Estaves enamorada d'ell, oi que sí?

RAISA- Sí. Somiava amb perdre'm en els seus braços, i els meus llavis eren una fortalesa que anhelava una conquesta insòlita. La seva figura era un sultà; els seus ulls, la llar del meu repòs. Em vaig unir a ell, em vaig perdre en Tarik sense que ell ho sabés. Però mai em vaig atrevir a donar el primer pas.

(RAISA calla, trista i pensadora. TARIK s'acosta i li acaricia els cabells. RAISA no ho nota.)

TARIK- No et culpis. Jo tampoc em vaig atrevir a donar el primer pas. Jo també t'estimava, sí. Cada dia, quan t'anaves de la consulta, era com si el teu cos es dissolgués en l'aire i es convertís en perfum. Un perfum que convocava a tots els perfums. I amb aquesta aroma jo embolcallava els meus somnis. Mai vaig planejar entrar dins l'amor, com em va sorprendre que l'amor d'una dona em convertís en una rosa, sent de pedra!

PERIODISTA (per a si)- Una altra història d'amor que estronca aquesta invasió.

RAISA- Sé que s'ha mort, però tot i així el segueixo estimant. I no me'n penedeixo. El més bonic del nostre amor és que no té sentit ni raó, camina sobre les aigües sense enfonsar-se, és l'única cosa que no s'enfonsa en aquest infern en què han convertit Gaza.

(Pausa)

PERIODISTA- És horrible que hagueu de passar per això. Veniu amb mí, segur que hi haurà espai per a vosaltres en alguna tenda. Parlaré amb els responsables del camp de refugiats per a...

(Soroll de cadenes de tancs)

HUSSEIN- Què és aquest soroll?

PERIODISTA – Tancs de l'exèrcit israelià! Estan ocupant el camp de refugiats!

RAISA- No et separis de mí, Hussein.

HUSSEIN- Ens faran mal?

PERIODISTA. Això és un camp de refugiats de l'UNRWA, esteu sota la seva protecció.

RAISA- Això vés a explicar-ho als morts i als ferits que hi ha allà fora.

(Entra un SOLDAT ISRAELIÀ armat)

SOLDAT- Atureu-vos! Tothom ha d'evacuar el camp de refugiats!

PERIODISTA- Per què?

SOLDAT- Ordres de l'Alt Comandament de l'exèrcit d'Israel. Pensem que aquest lloc és un niu de terroristes.

RAISA- No som terroristes!

HUSSEIN- No hem fet res dolent!

SOLDAT (amenaçant-los amb l'arma)- Cal·leu!

(La PERIODISTA s'interposa per a protegir-los)

PERIODISTA- Deixi d'apuntar-los amb l'arma! Vol que escrigui un article explicant que els soldats israelians amenaçen a nens i dones indefenses?

SOLDAT ISRAELIÀ- Aquests terroristes van matar gairebé 1200 ciutadans israelins sense contemplacions! I en van segrestar 250!

PERIODISTA- Ells dos no són terroristes! No tracteu tothom com si ho fos!

(Pausa tensa)

SOLDAT ISRAELIÀ- Han d'evacuar el camp immediatament. Si s'hi resisteixen serà pitjor.

PERIODISTA- Per què? Per enviar-los a un altre camp? ¿I després a un altre, a un altre i a un altre? No en teniu prou amb haver-los deixat sense casa?

SOLDAT ISRAELIÀ (a Raisa i Hussein)- - Veniu amb mi, heu d'evacuar el camp, són ordres. I sense oposar resistència!

PERIODISTA (protestant)- No pot ser... No és just.

SOLDAT ISRAELIÀ- I vostè a callar! Vol que també la detingui? Les meves ordres són molt clares i no penso...

(La PERIODISTA li treu l'arma i l'apunta)

PERIODISTA- I ara què? Oi que ja no ets tan fatxenda?

SOLDAT ISRAELIÀ- Torni'm això ara mateix si no vol veure's ficada en un embolic molt gros.

(Pausa tensa)

RAISA- Torni-li, si us plau. No vull que tingui problemes per culpa nostra.

PERIODISTA- Però...

RAISA- Vostè m'han demostrat que a Europa hi ha bones persones que es preocupen per nosaltres. Ara hem de confiar que allà hi haurà més gent com vostè, que vulgui aturar això.

(La PERIODISTA dubta. Finalment li lliura l'arma a RAISA. Ella l'hi torna al SOLDAT ISRAELIÀ).

SOLDAT ISRAELIÀ (a Raisa i Hussein)- Va, anem.

(El SOLDAT ISRAELIÀ es disposa a sortir d'escena amb RAISA i HUSSEIN, però a l'últim moment HUSSEIN s'atura i treu de la seva motxilla un feix de fulls de paper. Els dóna a la PERIODISTA.)

HUSSEIN- Té, són dibuixos que vaig fer abans de l'últim bombardeig. Ets periodista, oi? Doncs ensenya'ls a la gent perquè sàpiga com viuen ara els nens a Gaza. Potser serveix per alguna cosa.

(RAISA ofereix el llibre de poemes de Tarik a la PERIODISTA)

RAISA- Agafa també el llibre de poemes del Tarik. Mostra'ls al món i explica a la gent com era ell.

PERIODISTA- Jo ja tinc el meu, el que em vas aconseguir a l'hospital. Queda-te'l, sé que per a tu és un tresor.

(HUSSEIN mostra els dibuixos a la PERIODISTA. RAISA, malenconiosa, mira el llibre de poemes a les seves mans. TARIK s'acosta a ella).

TARIK- Llegeix-me perquè et sentis sempre orgullosa. Llegeix-me cada vegada que busquis en el desert una gota d'aigua. Llegeix-me cada vegada que tanquin les portes de l'esperança als enamorats. Jo no escric la tristesa d'una sola persona. Escric la història de totes les persones.

SOLDAT ISRAELIÀ- En marxa! No penso repetir-ho!

(RAISA i HUSSEIN se'n van amb el SOLDAT ISRAELIÀ. La motxilla resta oblidada a terra. Pausa.)

PERIODISTA *(parlant per a ella mateixa)*- Si, Hussein. Ensenyaré els teus dibuixos perquè tothom els conegui.

(TARIK roman a l'escenari. Comença a recitar mentre la PERIODISTA reparteix els dibuixos entre el públic¹.)

TARIK- No esperis res d'Europa.

Europa, com saps, vessa de necis.

Rebutjat,

sospitós,

expulsat de tots els mapes,

gall ferit en l'orgull,

mort sense combat,

degollat sense sang...

Per a tu el llum està vermell.

No diguis en àrab:

sóc palestí i em dic

Marwán, Adnán o Sahbán,

a la venedora rossa de la botiga:

el nom no significa res per a ella

i la teva història, amic meu, per a ella és una història falsa.

(La PERIODISTA acaba de repartir els dibuixos)

PERIODISTA- Tant de bo això serveixi per alguna cosa.

¹ Els podeu obtenir escrivint en un cercador "dibuixos nens de Gaza" o similar.

(La PERIODISTA surt per la porta que dóna accés a la sala. TARIK roman sol a l'escenari. Pausa. TARIK veu la motxilla oblidada a terra. L'agafa i l'observa. A continuació mira al públic)

TARIK- Vestit amb la meva sang, camino:

les cendres em porten i les ruïnes em guien.

Homes, com onades que baten.

Un diluvi.

I jo, bandejat de totes les tribus,

embolcallat per les ferides,

abraçant la terra assassinada,

vaig marxar,

i a la meva sang vaig plantar les meves tendes.

(Es posa la motxilla a l'esquena i surt.)

FOSC